

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๒ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐
เมื่อปฏิบัติดีอยู่แล้วอย่ามกวน

ตั้งแต่วันที่เท่าไร มันล้มนึกคลุกคลานมาได้ ๔ วันแล้วมัน ตั้งแต่วันนั้นมาไม่ได้เลยธาตุขันธ์ เดินไปเฉยๆ คอยแต่หกล้ม ดูเหมือนได้ ๔ วันแล้วมัน ตั้งแต่วันหกล้มไปไหนไม่ได้ มันไม่ได้ล้มนแต่มันจะหกล้ม ดูเหมือน ๔ วันนี่มัน (ตั้งแต่วันเสาร์ อาทิตย์ จันทร์ อังคาร ได้ ๔ วัน) เอ้อ นั่นละธาตุล้มนเหลวตั้งแต่นั้นมาเรื่อยๆ เดินไปไหนได้ระวัง ถ้าธรรมตามันล้มนไม่รู้ก็ครั้งนะ เรายืนพูดตามหลักความจริงที่ได้ปฏิบัติมา คำว่าเปลอไม่มี ประจำตลอด นี่ละที่มันไม่ล้มน พอมันติดพบ มันจะรู้ๆๆ ตั้ง ถ้าตั้งไม่ได้ สมมุติมันจะล้มน มันก็ล้มนทั้งๆ ที่มีสติ อย่างนั้นมันก็ไม่รุนแรง ถ้าเปลอสติล้มนแรง อันนี้มันไม่เปลอ แต่ก็ไม่เคยล้มน

เดินไปไหนคอยแต่จะหกล้ม ในระยะ ๔ วันมานี้เดินจงกรมอยู่บนกุฏิก็ต้องได้ระวังตลอด ถ้าไม่เดินก็ไม่ได้ ปวดเข่า ปวดเส้น ปวดเอ็น ก็ต้องเดิน เดินไปมาเบาๆ ได้ระวัง ดูเหมือน ๔ วันนี่มัน ตั้งแต่วันมันล้มนเหลวมากๆ ไปไหนไม่ได้เลย จากนั้นก็เรื่อยมา ลดแต่นั้นนั้นก็มาทรงอยู่อย่างนี้ ธาตุมันทรุดมากแล้ว หมอเขาก็รู้มเลย อย่างเมื่อวานนี้ก็หมอเต็มกุฏิ มาจากทางขอนแก่น มหาวิทยาลัยขอนแก่น โรงพยาบาลหรืออะไรที่มหาวิทยาลัยขอนแก่น พวกหมอมาเต็มอยู่เมื่อวาน ใครบอกเขาก็ไม่ทราบ (ฟังในวิทยุเจ้าคะ) นั่นซิ ๓-๔ วันมานี้ หมอเขามาจากขอนแก่นประจำ

เราสังเกตดูอาการของเรา ไม่เห็นมีอะไรดีขึ้น มันอ่อนมาก เดินไปได้ระวังปรกติสติก็มีอยู่แล้ว หากมีลักษณะว่าเพิ่มความตั้งใจเข้าไปอีก จึงไม่หกล้ม ถ้าไม่เช่นนั้นเรานี้หกล้มไม่รู้กี่ครั้ง ตายไปนานแล้วละ แต่ที่มันไม่เคยหกล้มเพราะสติดี สถิตินี้เรียกว่าเป็นอัตโนมัติ ไม่มีคำว่าเปลอตรงไหน ไม่เคยมี นั่นละเวลาเราฝึกฝนอบรม ให้เต็มเม็ดเต็มหน่วยของจิตของธรรมแล้วเป็นอย่างนั้น คำว่าเปลอตั้งใจให้เปลอมันก็รู้ยู่ว่าตั้งใจมันก็ไม่เปลอเสีย ธรรมตามันก็ไม่เปลออย่างนั้นตลอด

เวลากลางคืนนั่งเสียบๆ อยู่กุฏิ มีเราคนเดียว พระเข้าไปยุ่งไม่ได้นะ มีนิสัยอย่างนั้น อยู่ที่ไหนอยู่แต่คนเดียวๆ สงบเสียบ ไม่มีอะไรกวนใจ มีหนึ่งเป็นหนึ่ง มีสองเป็นสองขึ้นมา แต่พระท่านก็รู้นิสัย ท่านจะจัดอะไร ทำอะไรทำเสีย ตอนที่เราลงจากกุฏิไปนั้นไปนี้ ท่านรับจัดทำ พอเราไปแล้วก็หายเสียบเหมือนไม่มีพระ มีแต่เราองค์เดียวตลอด เพราะท่านรู้นิสัยว่าเราไม่ชอบวุ่นวาย แต่ไหนแต่ไรมา อยู่กุฏิหลังนี้ ใครที่จะไปทำข้อวัตรปฏิบัติ ท่านจะคอยพยายามสังเกต ตอนเราลงจากกุฏิปั๊บๆ พระก็จะขึ้นไป

ปั๊บๆ เสร็จแล้วรีบหนี เราเองก็ไปสะเปะสะปะของเรา ไปนั่นไปนี่ พอไปกุฏิพระก็หนีหมดแล้วๆ

เรื่องข้อวัตรปฏิบัติพระที่จะมาทำ ส่วนมากจะทำตอนเราอยู่นี้ไม่ได้นะ มันเป็นอย่างนั้น ไม่ยุ่งกับใครแต่ไหนแต่ไรมา กุฏิจึงมีแต่เราองค์เดียว ทั้งวันก็อยู่อย่างนั้น พระไม่ไปเกี่ยวข้อ หากจะทำข้อวัตรปฏิบัติอะไร ก็ทำตอนที่เราลงมา พระท่านจะคอยสังเกต พอเราลงพับ พระท่านจะขึ้นปั๊บปั๊บๆ

ไม่เดินมันก็ได้ ลำบากนะ มันขัดมันปวดตามนี้ เดินยึดเส้นข้าง เดินนั้นเดินนี้ ไปนั่นไปนี่ พอยึดเส้นข้าง เดินมากก็ไม่ได้ จากนั้นก็อยู่คนเดียวๆ ได้ ๔ วันมานี้ละ ตั้งแต่วันล้มลุกคลุกคลานไปไหนไม่ได้เลย ได้ ๔ วันถึงวันนี้ เป็นลักษณะอย่างนั้น เบาลงแต่คอยแต่จะหกล้ม แต่ว่าที่ไม่มีที่ที่ต้องตกก็คือสติ ไม่มีเลยแม้ขณะเดียว มันหากเป็นหลักธรรมชาติ ไม่มีที่ว่าจะเผลอนั้นเผลอนี้ ถึงจะทำกิจการงานหยาบละเอียดขนาดไหน สติต้องติดแนบเป็นหลักธรรมชาติของมัน

พูดอย่างนี้แต่ก่อนเราก็ไม่เคยเป็น นี่ก็เพราะการฝึกฝนอบรมใจเรา ฝึกให้ดี ดีๆ จนตีเลิศไปได้ ถ้าปล่อยให้แล้วแล้วลงจนหมดค่าหมดราคา เป็นสัตว์นรกในมนุษย์ได้ไม่สงสัย ถ้าปล่อยตัว เพราะฉะนั้นจงอย่าพากันปล่อยตัว บอกไปสอนลูกสอนหลาน การงานอะไรที่เป็นประโยชน์แก่ตนและส่วนรวม ให้สอนลูกสอนหลานให้สนใจในกิจการงานเช่นนั้น ใ้เรื่องเตร็ดเตร่เร่ร่อนนี้ มันเป็นนิสัยของกิเลสหลักลอย ทำคนให้เสียได้ง่าย ถ้ามีธรรมอยู่ในใจสติจะมี ผิดถูกชั่วดีเจ้าของจะรู้ตัวเอง แล้วก็อย่าทำๆ ต่อไปมันก็ชินเอง

ระยะ ๔ วันนี้รู้สึกว้าว้าซัดซัดล้มเหลวมาก จะไปไหนมาไหนก็ไม่ได้ละ ธาตุชั้นธัมมล้มเหลว ถ้าธรรมดานี้ล้มไม่รู้กี่ครั้งแล้ว ตายไปแล้วละ แต่ก็ไม่พูดตามหลักความจริงเหมือนกัน มันไม่เคยเผลอ ถ้าสมมุติว่าจะล้ม ก็ล้มด้วยความมีสติ รั้งไม่อยู่ อำนาจของน้ำหนักสิ่งที่จะพาให้ผิดพลาดให้ล้มมันมีน้ำหนักกว่าสติ สติประคองมันก็ค่อยลงของมัน ที่จะให้เผลอสตินี้ไม่มีนะ เรียกว่าชาตินี้เป็นชาติที่สุด หมดอาลัยในวงสมมุติโดยประการทั้งปวง หมดจากจิตใจโดยสิ้นเชิง ไม่มีเหลือ เหลือแต่ธรรมชาติที่เรียกว่าธรรม ธาตุเท่านั้น ครองร่างอยู่นี้ก็จิตที่บริสุทธิ์นั้นละ เรียกว่าเป็นธรรมธาตุ ครองอยู่นั้น พอนี้สลายปั๊บ ธรรมธาตุก็เป็นตัวเองทันที คือธรรมธาตุที่ยังไม่เป็นตัวเอง ก็เพราะอาศัยสมมุติไปเกี่ยวข้องอยู่ เช่นธาตุชั้นธัมม พากันอยู่หลับนอน ขับถ่ายเคลื่อนไหวไปมา มีแต่เรื่องสมมุติทั้งนั้น เรื่องวิมุตติคือจิตที่บริสุทธิ์แล้วไม่มีอะไร รับทราบๆ พอปล่อยนี้ปั๊บ ผิงไปทันทีเลย

นี่ละจิตที่ฝึกดีแล้ว เราจึงได้สอนพี่น้องทั้งหลายอย่างเต็มอกเต็มใจ ไม่มีสะทกสะท้านว่าจะผิดไป ไม่ว่าจะสอนธรรมะบทใดบาทใด ได้ฝึกมาแล้วทั้งนั้นจึงได้มาสอนเจ้าของไม่สงสัย สอนก็สอนด้วยความไม่สงสัย ใครจะเอาก็เป็นมงคลแก่ผู้นั้น ไม่เอามันก็เป็นกรรมของสัตว์ จะให้ว่าไง การสอนพระพุทธเจ้าก็ อุกุขาตาริ ตถาคตา ท่านสอนไว้ว่า กิจการงานทั้งหลายเป็นเรื่องเจ้าของทำเอง ทั้งดีทั้งชั่ว พระพุทธเจ้าทั้งหลายเป็นเพียงผู้ชี้บอกแนวทางเท่านั้น ไม่ใช่ผู้รับบาปบาปเพ็ญบุญให้เรา ท่านเป็นผู้แนะทางที่ถูกที่ดีให้ทั้งนั้น พระพุทธเจ้าทุกองค์ ตุมฺเหติ กิจจํ อาตปฺปิ อุกุขาตาริ ตถาคตา กิจการงานทั้งหลายเป็นเรื่องของเรา จะต้องทำเองทุกอย่าง พระพุทธเจ้าทั้งหลายเป็นแต่เพียงผู้ชี้บอก แนะนำแนวทางให้เท่านั้นนะ

นี่เราก็ไม่ได้พูดธรรมะมานานแล้ว มีแต่โลกโกโรโกโสชี้ห่มูราชี้หมาแห่งมาอยู่ในสภารธรรมะบนศาลาหลังนี้มาหลายวันแล้วนะ เราเข้าใจมาตลอด เรื่องอรรถเรื่องธรรมไม่ได้ออกสนาม ออกแต่ชี้ห่มูราชี้หมาเรื่องนั้นเรื่องนี้ ครั้นไปก็เอาชี้ห่มูราชี้หมาไปขี้ขี้ยากัน อรรถธรรมไม่มีนะ

นี่ก็ออกพรรษาจะทอดกฐินวัดเราวันที่เท่าไรไม่รู้ (วันที่ ๓ เจ้าคะ) วันที่ ๓ เหม่ออันนี้ก็ศรีไทยใหม่มาของจวงกฐินตั้งแต่วันที่ ๑ มกรา ต้นเดือน กลัวใครจะมาเอาก่อนเลยมาจวงตั้งแต่นั้น ใครจะจวงเมื่อไรเราไม่ได้ว่า เพราะเราไม่มีหวังอะไรกับสิ่งใดได้มากน้อยเราก็ทำประโยชน์เท่านั้น ๆ สำหรับเรานี้น่าจะเป็นวันที่ ๑๘ วัดโพธิ นั้นท่านเจ้าคุณกับเรามันเป็นอันเดียวกันมาตั้งแต่เป็นมหาเปรียญด้วยกัน ท่านแก่กว่าเรา ๒ พรรษา คุนกันมาตั้งแต่เป็นมหาเปรียญด้วยกัน ท่านก็แยกมาเป็นเจ้าคณะจังหวัดจกกระท่งทุกวันนี้ สนิทกันมาก

เพราะฉะนั้นท่านถึงพูดในฐานะกันเอง ไม่ผิด ทั้งท่านผู้พูดและเราผู้ฟัง ไม่ผิดด้วยกันทั้งสองฝ่าย ถ้าธรรมดาคัดพระธรรมวินัย เช่นอย่างบอกให้เขามาทอดกฐิน พระเหล่านี้ไปบอกให้เขามาทอดกฐินวัดเจ้าของนี่ผิดพระวินัยนะ แต่สำหรับเจ้าคุณกับเราไม่มีอะไรผิด มันถูกมาตลอด ว่าอะไรไม่ผิดทั้งนั้น นี่ท่านก็บอกว่าให้ไปทอดกฐินวัดโพธิให้หน่อยนะปี่นี้ เอ้อ ทันที่เลย นี่เราก็จะไปทอดกฐินให้ท่าน

วัดโพธิเป็นวัดอุปัชฌาย์ของเรา ท่านเจ้าคุณอุปัชฌาย์นี้รู้สึกที่ท่านเมตตาเรามาก เป็นกรณีพิเศษจริง ๆ คงจะอัยยาศัยใจคอกกลมกลืนกันทำ ท่านรักท่านเมตตา เราไปที่ไหนไกลบ้างไม่ได้นะ หาอุบายให้ไปตามมหาบัวมา มีธูระนั้นธูระนี้ ความจริงท่านกลัวเราจะออกจากขอบเขตเรา รู้ นุ่นเราขโมยหนีจากหมู่เพื่อนไปอยู่ในอำเภอกูเวียงคนเดียว ดูเหมือนได้ ๕ วันมั่ง แล้วมีคนไปตาม ตามอะไร ท่านเจ้าคุณนิมนต์ให้ไป ท่านมีธูระ

ด่วนว่าจั้น ด่วนที่ไหน ไปนี้จะพาเธอไปตรวจเอา เธอเจ็บเอา เท่านั้นละท่านหาเรื่องนะ นั้นเป็นอะไรไป

ไปนั้นแล้วเราก็เปิดหนีเลย ท่านก็กลับมา ไปตรวจโรคไปดูด้วยอรรถด้วยธรรม ไปดูถ้าองค์ไหนไม่สบายตรงอ้อ ๆ อ่า ๆ โรงพยาบาลสงฆ์ ถ้าองค์ไหนดีอยู่ที่เล่นหมากรุกหมากอะไรกันให้เห็นอยู่ เอ้ มันยังงัยพระ คือเราก็หัวโล้น ๆ มานี้มันยังงัยกัน ยังไม่ได้ตรวจนะ ท่านเจ้าคุณท่านสั่งแม่ชีเฮียง แม่ชีเฮียงก็เป็นลูกศิษย์หลวงปู่มั่นมาตั้งเดิมกับเรา แล้วเอาเราไปตรวจ ไปเราก็ดูนั่นดูนี่ ไปดูพระ พระอ้อ ๆ อ่า ๆ เล่นหมากรุกหมากรักอะไรกันก็ไม่รู้ ดูที่ไหนมันดูไม่ได้ ออกจากนั้นปั๊บเปิดเลยไม่เข้าตรวจโรค ว่างัยไปตรวจโรค ไปมาแล้วเราว่า ตรวจเราไม่พูดบอกว่าไปมาแล้ว ออกจากนั้นก็เปิดหนีไปจันท์ หนีจากหมู่เพื่อน

ไปนั้นก็อาจารย์เฟื่อง อาจารย์เจี๊ยะ คู่กันมาตั้งแต่สมัยหลวงปู่มั่นนั้น ทางนั้นก็ไปบอกอาจารย์เฟื่อง ท่านไม่เหมือนอาจารย์เจี๊ยะ ท่านอาจารย์เจี๊ยะนี่โวกวาก เราก็ไปพักอยู่นั้นหลายวันนะ บอกท่านทุกอย่าง ผมมานี้ผมมาในนามอาคันตุกะ ท่านเป็นสมภารร้อยเปอร์เซ็นต์ตามเดิม หน้าที่การงานอะไรที่เกี่ยวข้องกับประชาชนญาติโยมในวัดในวาให้เป็นเรื่องของท่านร้อยเปอร์เซ็นต์ ผมเป็นแต่เพียงมาอาศัยบารมีเท่านั้น อย่าให้เกี่ยวข้อง การขบการฉันทนิมนต์อะไรอย่าเอามายุ่งนะ ให้ท่านจัดทำร้อยเปอร์เซ็นต์ตามเดิม ท่านก็ดีเพราะท่านเรียบ ๆ นิสัยอาจารย์เฟื่อง มาท่านก็จัดก็ทำ ท่านไม่ได้มาเกี่ยวข้องกับเราเพราะสั่งขาดเลย ก็เป็นกันเองนี่นะ รู้เรื่องแล้ว อยู่ไม่นานอยู่สบาย

พอดีอาจารย์เจี๊ยะไปละชี ออกจากวัดเขาแก้วไปบังเบ้ง ๆ ไป โพล่ขึ้นไป หือ ท่านอาจารย์มาเมื่อไร เป็นบ้าหรือ เดียวตีปากเอานะ มาเมื่อไรไม่เห็นทราบวะ โวกวากขึ้นแล้ว พูดอะไรเดี๋ยวตีปากเอานะ ออกจากนั้นไปก็ไปโฆษณากัน โฆษณาหยดย้อยเสียด้วย โห พระดี พระอย่างนั้นอย่างนี้มาอยู่จันท์ก็วันไม่มีใครเห็นประกาศ วันหลังหลังไหลมาฟังเทศน์ วันหลังมาฟังเทศน์ ได้เทศน์ให้ฟังสองคืนเปิดเลยเรา อยู่ไม่ได้ อาจารย์เจี๊ยะไปไล่ นี่พูดถึงอาจารย์เจี๊ยะ

อาจารย์เจี๊ยะกับอาจารย์เฟื่องเป็นคนจันท์ คู่กันมาตั้งแต่อยู่กับพ่อแม่ครูจารย์ด้วยกัน คู่กันมาก อาจารย์เจี๊ยะนี่พ่อแม่ครูจารย์รักมาก เมตตามาก เพราะท่านเป็นลูกจัน นิสัยท่านบังเบ้ง ใส่กันเรื่อยกับพ่อแม่ครูจารย์ นั่งอยู่ด้วยกันเหมือนพ่อกับลูกนะคุยกัน พอทางนี้ผิดพ่อแม่ครูจารย์ก็บังเบ้งขึ้น ทางนั้นก็เถียง ชัดกัน เราเดินจงกรมอยู่ข้างในจนตัวลั่น ทางนั้นฟาดกันเปรี้ยง ๆ มันอะไรน้ำ ผู้กลัวก็กลัวอยู่แล้ว คนไหนมันอาจหาญไปสู้กับพ่อแม่ครูจารย์ สักเดี๋ยวลงมา พอเจียบ ๆ เราก็ออกไป เสียงตะก๊นนี่บังเบ้ง ๆ

กับพ่อแม่ครูจารย์มีอะไรกัน ก็เย็บจีวรผิตท่านก็เชกเอาบ้างละซิ พุดตืออยู่นะ เย็บจีวรผิตท่านก็เชกเอาบ้างละซิ

อย่างนั้นละท่านพุดอาจารย์เจี๊ยะ ไม่ได้มีว่าตัวดีนะ ความดีก็อยู่กับท่านตามเดิม เย็บผ้าผิตท่านก็เชกเอาบ้างละซิ ท่านพุดเท่านั้น ฟังเสียงบั้งเบ้งๆ อยู่ศาลาเล็กๆ เราเดินจงกรมอยู่ในป่า เสียงตุ๊กกันอะไรก็ได้ยินหมด นั้นละพ่อแม่กับลูก อาจารย์เจี๊ยะกับพ่อแม่ครูจารย์มันเหมือนพ่อกับลูกนะ บทเวลาจะขึ้นบั้งบั้งใส่กัน สักเดียวไปด้วยกัน เจียบเลย เวลาลงมา แล้วเสียงอะไรบั้งเบ้งๆ ตะกั๊น ไปว่าอะไรท่านให้ท่านสับเอาละ เย็บผ้าผิตท่านก็เชกเอาบ้างละซิ ไม่ได้ว่าตัวดีนะ เย็บผ้าผิตท่านก็เชกเอาบ้างละซิ ขบขันดี

อาจารย์เจี๊ยะนี่องค์หนึ่งเป็นคนตรงไปตรงมา กิริยาภายนอกบั้งเบ้งๆ แต่ภายในละเอียดมาก ดูว่าท่านเคยทำทองมา ภายในละเอียดมาก ทำข้อวัตรปฏิบัตินี้ใครจะไปละเอียดเท่าอาจารย์เจี๊ยะวะ เป็นผู้ดูแลอุปถัมภ์อุปัฏฐากพ่อแม่ครูจารย์มันองค์เดียวเท่านั้น องค์เหล่านั้นไม่ไปเกี่ยวข้อง มีแต่ท่านองค์เดียวทำละเอียด เคลื่อนนิดหนึ่งไม่ได้ นะของท่านจัดไว้ทำไว้ บั้งเบ้งขึ้นเลย ใครมาทำนี่ เหนอๆ ขึ้นเลย ท่านเป็นนิสัยอย่างนั้น นี่ท่านก็เสียไปแล้ว ท่านบอกตรงๆ เลย อาจารย์ที่อยู่บนหัวใจผมนี้มีสององค์ว่างั้นนะ ท่านอาจารย์มันหนึ่ง ท่านอาจารย์หนึ่ง นอกนั้นผมไม่ลงใครๆ ง่ายนะ

พุดต่อหน้าเลย อาจารย์อยู่บนหัวใจผมมีสององค์ คือท่านอาจารย์มันหนึ่ง กับท่านอาจารย์หนึ่ง นอกนั้นผมไม่ลงใครง่ายๆ ท่านลงแล้วลงจริง ๆ นะ คือเราจะเด็ดจะเดี่ยวขนาดไหนเป็นธรรมล้วนๆ ท่านฟังตามนั้น ท่านยอมรับๆ เพราะฉะนั้นท่านถึงบอก ท่านเคารพพระอยู่สององค์นะ มีท่านอาจารย์มหาบัวกับท่านอาจารย์มันอยู่บนหัวใจ นอกนั้นท่านบอกว่าท่านไม่ลงใครง่าย ๆ ท่านว่า ท่านก็พุดตรงๆ นี่ท่านก็เสียเสียแล้ว ละเอียดมากท่านอาจารย์เจี๊ยะ ข้อวัตรปฏิบัติละเอียดที่สุด กิริยาภายนอกบั้งเบ้งๆ แต่เวลาเข้าภายในนี้ทำงานละเอียดนี้ท่านละเอียดมากที่สุด

เวลาพ่อแม่ครูจารย์มันป่วย ท่านอาจารย์เจี๊ยะอยู่ทางภาคใต้ นะ ท่านเชื่อความฝันของท่าน ท่านอยู่ภาคใต้ท่านฝันว่าพ่อแม่ครูจารย์นี้เปลือยกายหมดเลย พอตื่นขึ้นมา ก็บั้งเบ้งๆ โอ้ย ต้องกลับสกลนครเดี๋ยวนี้ พ่อแม่ครูจารย์มันต้องป่วยหนัก เมื่อคืนนี้ฝันผิตปรกติเอาเหลือเกิน พอเข้ามาก็ได้ทราบข่าวว่าท่านกำลังป่วยหนักจริงๆ นั้นคำฝันของท่านเตือนท่าน เตรียมของไม่บอกใครนะ คือไม่มีใครไปบอกว่าคุณป่วยหนัก ฝันว่าท่านเปลือยหมดทั้งตัว พอตื่นขึ้นมา โถ ตายนี้พ่อแม่ครูจารย์มันป่วยหนักแล้ว ท่านเตรียมของออกมาสับโน้นถามนี้ เป็นยังไงเขาออกวิฑูทางไหนบ้าง

แต่ก่อนสื่อสารมันไม่ได้คล้องตัวอย่างทุกวันนี้ จะฟังเสียงวิทยุบ้างเท่านั้นละ พอมาเขาก็เล่าให้ฟัง ท่านก็บึ้งถึงเลย ท่านคล้ายๆ คำฝัน คำฝันพ่อแม่ครูจารย์เปลือยกายหมดเลย แสดงว่าป่วยจะหนักมากความหมายว่า มากก็เป็นจริง ๆ กับเราท่านลงมาแต่ไหนแต่ไรอาจารย์เจี๊ยะ เพราะฉะนั้นท่านจึงล้าพูดอย่างอาจหาญชาญชัยเลย อาจารย์ที่มีอยู่ในหัวอกผมมีสององค์ มีท่านอาจารย์มั่นหนึ่ง ท่านอาจารย์หนึ่ง นอกนั้นผมไม่ลงใครง่าย ๆ ก็เป็นจริง ๆ ท่านกลัวเรามาตลอดนะ ทั้งเคารพทั้งกลัวมาตลอด พูดอะไร ๆ อย่าไป让您的อาจารย์มหาบัวทราบนะ กุหวัแตกนะ ท่านพูดอย่างนี้ละ กุหวัแตกนะ ท่านเคารพมากเคารพเรา อย่าไป让您的อาจารย์มหาบัวทราบนะ เดียวกุหวัแตก นอกนั้นไม่กลัวใคร กับเรานี้กลัว กลัวแต่ไหนแต่ไรมา

จิตท่านก็ภูมิสูง สูงเต็มทีละจิตอาจารย์เจี๊ยะ เคยเล่าภาวนาให้ฟังตั้งแต่อยู่กับหลวงปู่มั่นด้วยกัน จิตท่านเป็นมาตั้งแต่ต้นนะ ออกบวชที่แรกก็เป็นลูกศิษย์ท่านอาจารย์กงมา แล้วก็ติดสอยห้อยตามเข้ามาถึงพ่อแม่ครูจารย์มั่น จากนั้นก็พันกันมาเลย จิตท่านดี นี่ท่านก็เสียไปแล้ว ก็ให้ท่านบุญช่วยเป็นสมภารแทน ประชุมกัน ให้เราเป็นประธานการประชุม เราก็ถามองค์ไหนบ้างที่จะเป็นที่ไว้วางใจได้สำหรับวัดนี้ ท่านก็ชี้บอกท่านบุญช่วย เป็นผู้ตั้งอกตั้งใจดีตลอดมา เราก็เลยมอบให้ท่านบุญช่วยเป็นสมภารวัดปทุมธานี แทนอาจารย์เจี๊ยะที่เสียไป

เพราะวัดนี้เขาถวายเรา เรานิมนต์อาจารย์เจี๊ยะมาอยู่ที่นี้ ทีนี้เวลาท่านอาจารย์เจี๊ยะล่วงไป ปัญหาจึงมาเกี่ยวข้องกับเราผู้ถวายที่ให้ท่านอาจารย์เจี๊ยะครองวัด มากี่ปรึกษาหารือก็ได้ท่านบุญช่วย ท่านบุญช่วยจึงได้ปกครองวัดมาจนกระทั่งทุกวันนี้ อันนี้ท่านอยู่จันทน์ ท่านเป็นลูกจีน พ่อเป็นจีนแม่เป็นคนไทย นิสัยตรงไปตรงมา คั่นกันมาตั้งแต่บวชใหม่ๆ ท่านดูได้ ๕ พรรษาไปอยู่บ้านโคกนามนกับพ่อแม่ครูจารย์มั่น ตอนนั้นเราได้ ๘ พรรษา เราตามไปที่หลัง

ได้กำชับกำชากับวงกรรมฐานสายพ่อแม่ครูจารย์มั่น เวลาที่ที่ยึดที่เกาะที่เป็นที่ตายใจก็ไม่มีที่ไหนแล้ว วงกรรมฐานก็มีสายพ่อแม่ครูจารย์มั่นหนักแน่นมั่นคงอยู่ตามเดิม ตามธรรมดา คือเราไปวัดไหนนี้จะสอดแทรกละเอียดลอบมาก พระนั้นหาว่าเราไปดูอะไรบ้าง ไปหาดูตับดูปอดพระ เข้าใจไหม ดูข้างนอกบอกข้างใน ดูข้างนอกเป็นยังใจเรียบร้อยไม่เรียบร้อยบอกข้างในว่าเลอะเทอะ นั้น ถ้าข้างนอกเรียบร้อยภายในก็เรียบร้อย มันหยั่งถึงกัน ไปละวันไหนว่างไปวัดกรรมฐาน วัดนั้นวัดนี้ เช่นวัดหนองกองบ้าง ศรีชมภูบ้าง ผาแดง ภูสัจโจบ้าง ไปตามวัดต่างๆ เราไปเรื่อยละ นี่เป็นสายพ่อแม่ครูจารย์มั่น แล้วก็ไปสายออกจากเราอีกด้วย

อย่างผาแดงหรือภูสังโหมก็ออกจากเราโดยตรง อย่างที่ไหนมักจะออกจากเรา เกี่ยวโยงมากับพ่อแม่ครูจารย์มั่น เดียวนี้ก็มีน้อยมาก เวลานี้ที่ใหญ่ในวงกรรมฐานอยู่ ถึงไม่ยกเขาก็ยกแล้ว ว่าเราเป็นองค์หนึ่ง เป็นผู้ใหญ่ในวงกรรมฐานสายพ่อแม่ครูจารย์มั่น ความเคารพเลื่อมใสเชื่อถืออะไรจะมาอยู่ที่วัดนี้ทั้งหมด ทำอะไรๆ จะคอยฟังเสียงเราๆ ตลอด ใครๆ จึงมาแต่ไม่ได้ เพราะลูกศิษย์ลูกหาในวงกรรมฐานใครๆ ทำไม เช่นพวกปริยัติบ้างจะมีอะไรๆ พอทราบถึงเราก็ใส่เปรี้ยวหลงทิศไปเลย นี่ละพระกรรมฐานก็เราเป็นผู้ปกครอง ใครมาแต่ไม่ได้ เมื่อปฏิบัติที่อยู่แล้วยามากวนเท่านั้น

พระเถรทั้งหลายก็กลัว ฝ่ายปริยัติก็กลัวนะกลัวเรา คือจริงจังมาก ปริยัติก็เรียนมาเหมือนกัน ปฏิบัติเราก็ออก ท่านเหล่านั้นไม่ได้ออกมันก็ต่างกันซิ เพราะฉะนั้นจึงวงกรรมฐานใครไม่ค่อยมาแต่ต้องได้ เวลานี้ก็คือเราเป็นใหญ่ในวงกรรมฐาน ไปบางแห่ง ถูกเขาไล่ เขาจะไล่ คือกลัวว่าจะไปเตะถ่วงลาบถ่วงแกงเขา ไปเขาก็เป็นเจ้าคณะ เป็นเจ้าคณะก็ตั้งเป็นใหญ่เป็นโตขึ้นมา พระที่ไหนมาปฏิบัติดีปฏิบัติชอบอยู่ไม่ได้ ถูกเขาขับเขาไล่ ที่นี้ก็มาเจอเอาอย่างเรา คราวนี้พูดเสียบ้าง

ไปเที่ยวทางมุกดาหาร เจ้าคณะก็เจ้าคณะผีบ้ามาจากไหนก็ไม่รู้ละ พระมาอยู่แถวนั้นไม่ได้ ถ้าโง่โง้งเสียจริงๆ ถ้าฉลาดก็ให้เหนือเขาจริงๆ แล้วจะอยู่ได้ พอเราไปนั้นยกขบวนมาจะมาไล่เรา นั้นละได้ตั้งคำสัตย์ จนกรรมฐานอยู่เย็นเป็นสุขเราจึงหนีจากที่นั่น เพราะเราไปโดนเราเอง เจ้าคณะป่าๆ ถิ่นๆ มันมาแล้วมาไล่ว่า ผู้ใหญ่ท่านไม่ให้อยู่นี้ท่านจะอยู่ได้ยังไง ผู้ใหญ่มาจากไหน นั้น บทเวลาเอากัน ใหญ่กว่าธรรมกว่าวินัยใหญ่กว่าศาสดาเธอ นั้น นี่เรามาในนามของศาสดา เอ้า หลักธรรมวินัยผิดข้อไหนขึ้นมา นั้นเอาละนะ พระไม่ผิดธรรมวินัยอยู่ไหนก็อยู่ได้พระขัดข้องอะไร มีเจ้าคณะคะแนมาตั้งบังคับบัญชาเหนือพระพุทธเจ้าไปไหน นั้นเอาละนะ ชัดกันเลย ไม่ได้หนีเรา

มาก็ประกาศหมู่เพื่อน เอา ถ้าสถานที่นี้ไม่สงบด้วยการอยู่ดีกินดีถูกต้องตามหลักธรรมวินัยของพระแล้วเรายังจะไม่หนีไปไหน ใครมาไล่ให้มาไล่เรา เลยหาอุบายว่า อย่าไปไล่เขาละ พวกนี้เขามามีหลักฐาน คือมันไล่ไม่ลง ก็ไล่เข้าหาธรรมวินัย ตั้งขึ้นมาตั้งขึ้นมาเพื่อปกครอง ปกครองๆ แบบไหน หลักธรรมวินัยปกครองตายตัวแล้วแต่องค์ศาสดา นี่ตั้งมาเพื่ออะไร มาไล่กันออกจากที่จากฐานต่างๆ ที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบนี้ การไล่ผิด นั้น เอาเข้าละนะ เจียบเลย

เป็นจริงๆ ละเรา ถ้าลงได้ขึ้นเวทีไม่มีคำว่าถอยใคร เอานะเท่านั้นละฟาดเปรี้ยงเลยถอยไม่มี ถ้าผิดถอยทันที เพราะเราก้าวเดินตามหลักธรรมหลักวินัย ใครจะมาเป็นใหญ่กว่าศาสดาไม่ได้ ศาสดาให้อยู่ได้ เจ้าคณะไหนใหญ่กว่าศาสดาจะมาบังคับเราหนีไม่ให้อยู่ไม่ได้ นั้น เรามาตามหลักธรรมหลักวินัย เราไม่ได้มาตามเจ้าคณะคะแนอะไร

นี่นะ วาจี้ละเรา เป็นอย่างนั้นละ ถูกไล่เหมือนกันเรา เป็นมหาถูกเขาไปไล่ เขาก็เป็นมหา มหากัมมา นั้นโคตรมหา นี้ก็โคตรมหาเหมือนกัน ต่างคนต่างมีโคตร เอา มาอะไรว่ามา มาไล่ไม่เป็นหน้าเป็นหลังละชิ ก็บอกตรงๆ ไม่หนี ถ้าสถานที่นี้ไม่สงบเราจะไม่หนีไป ไหน มันเป็นอย่างงั้นมันเก่งนักพวกเปรตพวกผีนี่นะ จนเมตตาไม่ได้

เลยเขียนมาจนกระทั่งทุกวันนี้ ไอ้พวกคณะคณะนั้นตายไปก็ภพก็ชาติก็ไม่รู้นะ พวกกรรมฐานอยู่สบายมา ทางมุกดาหาร เราไปตั้งหลักที่นั่น คือไม่มันอยู่ไม่ได้ถูกเขาไล่ ถ้าโง่โง่เสียจริง ๆ ถ้าฉลาดก็ให้เหนือเขาทุกอย่าง คงลักษณะเป็นอย่างนั้น แต่เราจะโง่ หรือฉลาดก็ไม่ทราบ เอาหลักธรรมวินัยเป็นเกณฑ์ เวลามาไล่ไม่ถูกธรรมวินัยก็ถูกเราขับไล่อีก เจ้าคณะอะไรป่าๆ เกื่อนๆ มาหาไล่ผู้ปฏิบัติปฏิบัติชอบ แล้วจะไปเอาใครมา ปกครองศาสนา เอาเปรตเอาผีเหอ นั้น มาถูกเราไล่ ก็เรียบบ่อย

ตั้งดินเหนียวติดหัวก็ว่าตัวมีหงอนชิ ไม่ได้คำนึงถึงหลักธรรมหลักวินัยอันเป็น เรื่องของศาสดา เอาเป็นเรื่องว่าตัวเป็นใหญ่ คณะนั้นคณะนี้ มันไม่ได้ใหญ่กว่าธรรมกว่า วินัยกว่าองค์ศาสดา แล้วใครจะไปกลัวละ ถ้าเรื่องผิดธรรมวินัย เอ้า เอามาเลย ไม่ต้อง ไล่เราก็จะหนีเองเราผิด นั้น ถ้ายังดีอยู่แล้วอย่ามา เทวดามาก็เถอะ เป็นว่าไม่หนี เข้าใจ ไหม เป็นอย่างนั้น

นี่อายุเรา ๙๕ ละครนะ ๔ วันมานี้อ่อนมากทีเดียว เดินไปตามวัดตามวาจะล้มนะ ออกไปศาลานี้เข้ามาจะไม่ถึงครัว ๔ วัน วันนี้เดินก็เป็นเป็น วันนี้ก็เป็น โชชตโซเซ สำหรับวัดนี้เราเข้มงวดกวตขันตลอดมา พระเณรมีจำนวนมากเท่าไรให้อยู่เป็นเอกเทศ ห้ามไม่ให้ใครไปยุ่ง เขียนไว้ห้ามเข้าๆ รอบ คือห้ามเข้าไปกวนพระที่ท่านภาวนา ให้เข้ามาแค่นี้ให้ออก ให้ออกทั้งหมด เราเป็นผู้บังคับบัญชาเอง ไม่ให้ไปกวนพระ เราสงวน พระนักภาวนา เราอยู่ที่นี้เราก็ทำหน้าที่ของเรา แต่ไม่เคยไปกวนพระที่ท่านตั้งหน้าตั้งตา ภาวนา ให้ท่านทำตามความสะดวกสบายของท่าน เรามีกิจธุระเราก็ทำตามเรื่องของเรา ไม่ให้ไปกวนพระ พระวัดนี้จึงอยู่ผาสุกเย็นใจในการภาวนาไม่มีใครไปแตะต้องท่านนะ เพราะเราให้เกียรติสำหรับผู้ปฏิบัติ

เราที่ได้ธรรมะมาพูดว้อๆ อยู่นี้ก็ได้อมาจากอย่างนี้ อย่างในป่าในเขา ไม่ได้ยุ่งกับ ใครอยู่ในป่าในเขาที่โลกไม่ปรารถนา ในถ้ำเงี้ยวผา ป่าช้าป่ารกชัฏ ไปอยู่ในสถานที่โลก เขาไม่นิยมอยู่ เราก็ไปอยู่อย่างนั้น ได้ธรรมมาก็มาจากที่อย่างนั้น พระพุทธเจ้าก็ เหมือนกัน ทรงบำเพ็ญธรรมอยู่ ๖ ปี เมืองพาราณสี ก็ป่าทั้งนั้นใครไปยุ่งท่าน เป็น ศาสดามาแล้วสอนสาวกทั้งหลายก็ รุกขมูลเสนาสน์ บรรพชาอุปสมบทแล้วให้ท่าน หลายไปอยู่ตามรุกขมูลร่มไม้ ในป่าในเขาตามถ้ำเงี้ยวผา ป่าช้าป่ารกชัฏ ที่แจ่งลอมฟาง สถานที่สะดวกสบายต่อการบำเพ็ญสมณธรรม เพราะปราศจากสิ่งรบกวน ให้เธอ

ทั้งหลายอยู่และปฏิบัติอย่างนี้ตลอดชีวิตเถิด นั้น พระโอรสที่แน่นหนักมากใน
อยู่ป่าอยู่เขา

เพราะฉะนั้น อย่างพวกเปรตพวกผีมันมาพูดด้วยความโมโหโทโส เวลาสวน
หมัดไปไม่เห็นมาตอบเรา พูดด้วยความเคียดแค้น ไม่ได้พูดด้วยความเป็นอรรถเป็น
ธรรม ว่าพระอยู่ในป่าเป็นพระวิกลจริต ฟังซินะ มันก็มาจากพระพุทธเจ้า เราก็รู้มาแต่
พระพุทธเจ้าตีเข้าไป นี่มันวิกลจริตหรือมันเป็นบ้าไปจนไม่มีสติแล้วพระเหล่านี้ละ พระ
อยู่ในบ้านมันเป็นบ้ากันไปหมด ถ้าพระอยู่ในป่าเป็นพระวิกลจริตซัดกันซิ เจียบเลยไม่
เห็นตอบมา นั้น

ก็พูดไม่ผิด ศาสดาองค์เอกบำเพ็ญอยู่ในป่า ถ้าสมัยปัจจุบันนี้เขาเรียก
มหาวิทยาลัยป่า พระสาวกทั้งหลายที่เราได้กราบไหว้แล้วตั้งแต่ท่านอยู่ในป่าทั้งนั้น
จะมาอวดดิบอวดดีมาจากไหนมันอยู่ในบ้าน มันเอาบ้ามมาอวดเหราวังแล้ว ลงได้เป็น
พระวิกลจริตนับแต่พระพุทธเจ้าลงมา ในบ้านมันก็เป็นบ้ากันทั้งหมดนั่นแหละ พระบ้า
ทั้งหมดเราว่างี้เลย เอ้า มันก็เป็นอย่างนั้นจริง ๆ เอากระดูกหมูกระดูกวัวมาอวดธรรม

วันนี้ก็วิ่งเวียน ไปไหนมาไหนลำบากอยู่วันนี้ วิ่งเวียน เดินไปนี่เป็น เป็นอยู่ในนี้
ไม่ทราบมันเป็นเพราะอะไร เป็นหนัก ๆ ในธาตุขันธ์ เดินไปลักษณะส่าย ๆ แต่สติมันดี
ไม่ค่อยล้มละ เดินไปมานี้มันส่าย เดินสายโซ่ซัดโซเซ ออกไปศาลานี้ ไปกราบพระที่
ศาลา อย่างสองวันล่วงมาแล้วไม่ไป ไปไม่ถึง ไปถึงประตูกลับ เมื่อวานนี้ไปถึง มันอ่อน
ขนาดนั้น พูดถึงเรื่องธาตุขันธ์มันอ่อนของมัน แต่หัวใจนี้พูดตรง ๆ ไม่มีคำว่าอ่อน
ครอบโลกธาตุ เอาอ่อนมาจากไหน จิตใจไม่มีวัย ไม่มีคำว่าหญิงว่าชาย เป็นธรรมล้วน ๆ
ธรรมธาตุอยู่ที่ใจ เมื่อใจกับธรรมเป็นอันเดียวกันแล้วมันก็จำอยู่ตลอดเวลา อันนั้นไม่
ได้มาขึ้นอยู่กับสมมุติลุ่มลุ่มคลุกคลานอย่างนี้ละ เอาละที่นี่จะให้พร

(จากอินเทอร์เนต เอาแต่หัวข้อที่สำคัญ ๆ นะคะ บอกว่าธนาคารแห่งประเทศไทย
ไทยห่วงกฎหมายเงินตรา คลอดไม่ทันรัฐบาลนี้ แล้วก็หลวงตาบัวบิณฑบาตนายกฯ ให้
ยับยั้งร่างพระราชบัญญัติเงินตรา เอรายละเอียดนะคะ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๐ จาก
หนังสือพิมพ์คมชัดลึก หลวงตามหาบัวร่อนหนังสือถึงนายก ขอให้ยับยั้งร่าง
พระราชบัญญัติเงินตรา หวั่นธนาคารแห่งประเทศไทยทำเงินคลังหลวงสูญ

๑ ตุลาคม เวลา ๐๙.๕๐ น. พระอาจารย์นพดล นันทโน พระลูกวัด วัดป่าบ้าน
ตาด จังหวัดอุดรธานี พร้อมพระสงฆ์จำนวน ๘ รูป และประชาชนจำนวน ๒๐ คน
เดินทางมายื่นหนังสือถึง พลเอกสุรยุทธ์ จุลานนท์ นายกรัฐมนตรี เพื่อขอขบิณฑบาต
ร่างพระราชบัญญัติเงินตรา ที่เสนอให้ สนช.พิจารณา โดยขอให้คณะกรรมการ
วิสามัญและสนช.ร่วมกันรักษาอำนาจและวิธีการบริหารจัดการสินทรัพย์ ในบัญชีทุน

สำรองเงินตราและบัญชีสำรองพิเศษ ให้คงไว้ตามกฎหมายเดิม ไม่ต้องการมีแก้ไขเพิ่มเติมใดๆ

พระอาจารย์นพดลกล่าวว่า เป็นตัวแทนของหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน เจ้าอาวาสวัดบ้านดาด มาเขียนหนังสือถึงนายกฯ กรณีการแก้ไขพระราชบัญญัติเงินตรา เพราะเป็นห่วงการที่จะให้อำนาจแก่ธนาคารแห่งประเทศไทย นำเงินจากบัญชีเงินทุนสำรองเงินตรา และบัญชีสำรองพิเศษ ซึ่งเราเรียกว่าเป็นเงินคลังหลวงไปทำธุรกรรมทางการเงินเพื่อเก็งกำไร ซึ่งมันมีความเสี่ยง เงินส่วนนี้เป็นเงินที่ต้องเก็บไว้เพื่อความมั่นคงของประเทศ ที่ผ่านธนาคารแห่งประเทศไทยก็เคยบริหารจนขาดทุนมาแล้ว หลวงตาจึงได้มอบหมายให้พวกเราเขียนหนังสือต่อนายกฯ และสนช. ด้วย เพราะพระราชบัญญัตินี้จะเข้าสู่สนช. ภายในสัปดาห์นี้

และหัวข้อต่างๆ เช่นฉลองภาพขอศึกษาข้อเสนอไปยังพระราชบัญญัติเงินตรา ก่อน แล้วก็มีหัวข้อว่า ศิษย์หลวงตามหาบัวชี้ภัยพระราชบัญญัติเงินตรา อาจทำให้ประเทศชาติย่อยยับ แล้วก็บอกว่า ศิษย์หลวงตามหาบัวขวางรัฐบาลล้างคลังหลวง ชี้ทำลายวินัยการเงิน รายละเอียดคงไม่ต้องคะคาลัยๆ กันคะ) เราไปทำลายคลังหลวงก็ให้ได้ยินสักที มีแต่ส่งเสริมคลังหลวง ทองคำได้ตั้งหมื่นกิโลกว่า ดอลลาร์ได้ถึง ๑๐ ล้านกว่า มีแต่ให้ๆ ที่ว่าหลวงตาไปทำลายคลังหลวง ทำลายอะไรก็ให้ว่ากันไป เข้าใจไหม เจตนาของเราแม้เมื่อดินเมื่อดทรายไม่มีที่จะทำลายส่วนรวม นอกจากเสริม ยก อุ้ม เท่านั้นเอง ก็มีเท่านั้นละ เอาละให้พร

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ